

Studiul epistolei 1 Petru (5)

1 Petru 5

Hendrik Leendert Heijkoop

© Ernst-Paulus-Verlag/SoundWords, Online începând de la: 19.09.2018, Actualizat: 09.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Petru 5**Versetul 1**

1 Petru 5.1: Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtaș al slavei care va fi descoperită;

În limba greacă cuvântul »prezbiteri« („presbyteros”) nu este însoțit de articol, ceea ce vrea să arate, că aici nu este vorba în primul rând de o anumită grupă de persoane, ci mai de grabă de frații care poartă un anumit caracter (în acest caz, că ei sunt înaintați în vârstă). Înțelesul devine clar din versetul 5: este vorba de frații mai în vârstă, în opoziție cu frații mai tineri („neoteroi”).

Cuvântul „presbyteros” („bătrâni”) înseamnă în mod normal „unul mai în vârstă”. Vezi de exemplul fiul „cel mai mare”, „bătrân”, „femeile bătrâne” (Luca 15.25, 1 Timotei 5.1-2). Cuvântul se întâlnește de aproximativ șaptezeci de ori în Noul Testament, dar probabil că numai în următoarele locuri înseamnă funcția de „bătrân”, deci o lucrare încredințată clară și personal: Faptele apostolilor 14.23; 20.17; 1 Timotei 5.17,19; Tit 1.5. Clar este numai cu privire la primul și ultimul loc din locurile citate! Celelalte trei locuri, în baza contextului în care stau, mă fac să cred că se referă la funcția de „bătrân”, dar nu se poate dovedi.

Oamenii bătrâni din Israel ocupau un loc de cinste, pe baza experienței lor (Exodul 4.29; 24.1,9; Proverbe 31,23). Compară și multele locuri din Evangheliile, în care se vorbește despre „bătrâni”. Deoarece aceasta era evident în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu, au fost acceptate și de creștinii dintre iudei. Deci nu era vorba de o numire, sau ceva de felul acesta. Pe baza experienței lor în căile lui Dumnezeu și în viața Adunării, frații în vârstă aparțineau „bătrânilor”. Așa stă de exemplu în Faptele apostolilor 15.23 în cele mai vechi manuscrise: „Apostolii și frații cei mai în vârstă ...”, așa că aceia care în versetele 2, 4, 6 și 22 sunt numiți „bătrâni”, înseamnă „frații mai în vârstă”.

Când s-a vestit Evanghelia păgânilor și au luat naștere Adunări, desigur nu au fost imediat frați acolo, care să fi avut ani mulți de experiență și prin dovedirea practică a înțelepciunii, autorității morale a lor puteau să fie „bătrâni”. Domnul a ajutat și în aceste situații și a dat daruri de „conducere”, „cuvinte de înțelepciune” și de „cârmuire” (1 Corinteni 12.28; 1 Corinteni 12.8; Romani 12.8). Pe lângă acestea a dat apostoli, care posedau capacitatea de diferențiere, așa că ei au văzut la cei întorși de curând la Dumnezeu darurile și starea spirituală necesară pentru această lucrare (Faptele apostolilor 14.23). În afară de aceasta ei au posedat autoritatea, ca oficial să numească „bătrâni”, prin care aceștia primeau autoritatea publică. Dacă apostolii înșiși nu puteau să fie într-un anumit loc, unde știau că este necesar să numească acolo bătrâni, puteau să trimită pe altcineva acolo, despre care știau că este dotat de Domnul în acest scop, ca să numească bătrâni (Tit 1.5). Niciunde nu găsim în Scriptură, că Adunarea însăși, sau alți bătrâni, aveau de a face cu această numire. Este pe deplin explicabil, de ce era așa. Autoritatea vine totdeauna de sus, și niciodată de jos. Principiul democratic, de a numi pe proprii purtători de autoritate este în totală contradicție cu gândurile lui Dumnezeu. Este în contradicție și cu sine însuși. Cineva, care este numit de *mine*, este în realitate sub mine, și poate oricând să fie dat jos de *mine*. El nu are nicio

autoritate reală asupra mea!

Cu siguranță știm, că numai în Listra, Iconium, Antiohia, Creta și probabil în Efes și Filipi au fost numiți bătrâni (Faptele apostolilor 14.23; Tit 1.5; 1 Timotei 3; Filipeni 1.1). În scrisorile adresate Corintenilor, singurele scrisori adresate unei Adunări ca atare, și în care este descrisă detaliat ordinea în Adunare, ei nu sunt numiți. În orice caz, nu există nici cea mai mică posibilitate să se recunoască că existau bătrâni în mijlocul credincioșilor dintre iudei.

Pe baza următoarelor puncte, cred că este evident, că Petru nu vorbește aici despre bătrâni „rânduți”:

1. Deoarece el scrie credincioșilor dintre iudei.
2. Cuvântul „bătrâni” nu este însoțit de articol, prin aceasta accentul se pune mai mult pe caracteristica, pe ceea ce caracterizează persoana, decât pe o anumită grupă de persoane.
3. Petru se numește pe sine însuși »prezbiter ca și ei«. Autoritatea apostolică este însă fundamentală și suficientă peste toată Adunarea. Autoritatea unui „bătrân” este numai locală, și în afară de aceasta este mult sub autoritatea unui apostol. Ea a fost rânduită printr-un apostol sau printr-un autorizat al acestuia. De aceea era imposibil ca Petru să ocupe oficial funcția unui „bătrân”, dar el era un frate bătrân, cu toate că era apostol. Același lucru vedem la Ioan și la Pavel, unde în toate cele trei locuri se folosește același cuvânt grecesc (2 Ioan 1; 3 Ioan 1; Filimon 9).
4. Versetul 5 arată că cuvântul „bătrâni” se folosește aici în opoziție cu cuvântul „tineri”. Așa cum în capitolele anterioare Petru a grupat pe cei credincioși în supuși, slugi, femei, bărbați și apoi îi cuprinde în cuvântul „toți” (1 Petru 3.8), el îi vede aici cu privire la vârsta lor (spirituală) în două grupe: bătrâni și tineri. În versetul 5b îi cuprinde iarăși în cuvântul „toți”.
5. Petru vede pe bătrâni ca fiind o parte a turmei: »prezbiterii dintre voi« și »turma lui Dumnezeu care este între voi«. Aceasta arată mai mult spre conducătorii din mijlocul credincioșilor (aceia care au darul de conducere), decât la supraveghetori numiți. Supraveghetorii stau deci deasupra și în afara turmei!

Petru vrea să atenționeze pe acești bătrâni. Ca apostol are autoritatea deplină s-o facă; el poate chiar porunci. Dar așa cum face Pavel și Ioan, tot așa și el folosește autoritatea sa oficială numai dacă este absolut necesar. Aici el ocupă, pe cât este posibil, același loc, pe care îl au aceia pe care el vrea să-i sfătuiască. El se numește »prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos«. Harul renunță cu plăcere la poziție și la drepturi, dacă prin aceasta poate să atingă mai repede ținta. Adevărata lucrare se bazează pe dragoste, chiar și atunci când această lucrare este o lucrare de conducere. Ce exemplu minunat vedem în privința aceasta la Domnul nostru! Ce putere și ce autoritate morală primește sfătuirea printr-un astfel de mod de gândire! Petru este un credincios ca și ei, și dacă experiența este caracteristica unui

bătrân, cine are atunci atâta experiență, cât are Petru? Experiența lui descinde de la început, din anii când Domnul Isus Însuși Își exercita lucrarea pe pământ. Cât de puțini erau cei care aveau o perioadă „de slujire” așa de lungă! Cine în afară de Ioan a fost în anii aceia așa de aproape de Domnul și care de la început a fost în mijlocul Adunării? Cine în afară de Ioan a văzut cu ochii proprii suferințele lui Hristos?

În limba greacă expresia »prezbiter ca și ei și martor ...« este însoțită numai de un articol. Aceasta înseamnă că aceste cuvinte aparțin împreună. Experiența și lucrarea sa a obținut-o Petru prin mărturia despre suferințele lui Hristos. Cuvântul grecesc folosit aici pentru „martor” este „martyrs”, din care derivă cuvântul martir. Din aceasta rezultă că Petru vrea să spună, că el a fost nu numai martor ocular al suferințelor lui Hristos, ci și că el mărturisește despre ele în lucrarea sa. Când el se numește numai »martor ocular«, folosește un alt cuvânt (2 Petru 1.16). Ce putere oferă această aducere aminte de suferințele lui Hristos, pe care El le-a îndurat pentru oile Lui, căroră aparțineau și aceia care primeau sfaturile lui Petru cu privire la lucrarea făcută pentru oile lui Hristos! Să nu facă gândul cu privire la prețul pe care dragostea Domnului l-a plătit pentru siguranța și binecuvântarea lor, ca și inimile noastre să aibă același fel de gândire pentru aceste oi?

Vedem aici totodată caracterul deosebit al lucrării lui Petru, spre deosebire de lucrarea apostolului Pavel. Petru era apostolul circumciziei, al iudeilor (Faptele apostolilor 1.22; Ioan 15.27; Galateni 2.7-9). Aceștia așteptau pe Mesia să vină în slavă. Lucrarea lui Petru era, să vestească iudeilor, ceea ce Domnul Însuși a explicat după înviere ucenicilor care mergeau spre Emaus: »Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?« (Luca 24.26). El însuși a învățat aceasta pe calea de smerenie (Matei 16.21-28). El știa acum că profeții au vestit această cronologie (1 Petru 1.11). Lucrarea lui consta deci în mărturisirea suferințelor lui Hristos și a slavei care urma după ele. Aceasta am găsit-o noi în această scrisoare. În timpul actual sunt suferințe pentru credincioși (1 Petru 1.6), dar ochiul este îndreptat spre ziua în care Domnul va veni pe pământ, ca aici să reveleze slava Sa și să împlinească profețiile (1 Petru 1.5,7; 4.5,13; 2 Petru 1.12-21).

Pavel a fost apostolul națiunilor (Faptele apostolilor 26.13-19), care nu avea nicio făgăduință. El nu a văzut la început pe Hristos suferind, ci pe Domnul glorificat în cer (1 Corinteni 15.8). El a vestit Evanghelia slavei lui Hristos, lucrarea Duhului, care constă în slavă. Căci Duhul, trimis de Domnul glorificat în cer, trebuia să mărturisească despre slava lui Hristos din cer (2 Corinteni 4.4; 2 Corinteni 3.8,18; Ioan 15.26; Ioan 7.39; Faptele apostolilor 5.32). În exercitarea lucrării sale, Pavel a devenit părtaș suferințelor lui Hristos (Filipeni 3.10; Coloseni 1.24). Cu toate că el dorea apariția Domnului pentru eliberarea creației (Romani 8.21), nu aceasta era nădejdea lui. Bucuria inimii lui era, să meargă la Domnul lui, că să fie pentru totdeauna la El, cu toate că după aceea el va veni împreună cu Domnul aici pe pământ (1 Tesaloniceni 4.17; 1 Corinteni 15.52). El a mărturisit despre slavă și era părtaș al suferințelor lui Hristos. Petru era un martor al suferințelor lui Hristos și părtaș al slavei, *când aceasta se va descoperi aici pe pământ* (Matei 19.28 și următoarele). Ca apostol al circumciziei, el vede pe Hristos în legătură cu Israel și cu pământul. Ceea ce el vestește, este valabil pentru noi, și apostolul Pavel o confirmă. Dar aceasta nu este specificul creștinismului. Aceasta o găsim în scrierile apostolului Pavel. Lucrarea lui Petru și a celorlalți 11 apostoli s-a încheiat cu moartea lor (Ioan 15.27). Acum avem numai lucrarea Duhului Sfânt, așa cum ne este ea prezentată în

lucrarea apostolului Pavel (Ioan 15.26).

Vers. 2-3

1 Petru 5.2,3: Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei.

Cuvântul grecesc pentru „păziți” („poimaino”), aici sub forma de imperativ aorist, înseamnă toată lucrarea unui păstor: hrănire, apărare, conducere, și așa mai departe. Bătrânii trebuie să dovedească acest caracter pastoral în toată lucrarea lor, și ei înșiși să fie caracterizați de acest caracter. Cu alte cuvinte, am putea spune: „Fiți păstori cu adevărat!”

Credincioșii luați laolaltă sunt caracterizați ca „turmă”, așa cum este și în alte locuri din Scriptură (Ioan 10.15). În aceasta este inclus gândul, că fiecare credincios este o oaie, și așa îl numește de mai multe ori Scriptura (1 Petru 2.25). Cuvântul „turmă” este totdeauna la singular, căci nu sunt două turme! Este turma *lui Dumnezeu* (Faptele apostolilor 20.28 și versetele următoare, Luca 12.32). Cât de mult sunt lezate drepturile lui Dumnezeu, când cineva vorbește despre turma *sa*, despre comunitatea *sa*! »Sub paza voastră«, sau »între voi« este aceeași expresie ca și în versetul 1 și în 1 Petru 4.12. Din aceasta rezultă că nu este vorba de un loc mai de jos, ca și cum bătrânii ar sta peste turmă, ci este o limitare la partea din turmă care se află acolo unde locuiesc și lucrează bătrânii. Lucrarea bătrânilor este mai mult locală, în opoziție cu darurile, care au fost date întregului trup al lui Hristos, și de aceea lucrarea lor nu se poate limita la un anumit loc (Efeseni 4.11-14). Dacă ar fi fost dată o anumită ierarhie, atunci, după părerea mea, ar fi fost prezent și verbul.

Apostolul vede pe bătrâni ca alcătuind un tot unitar cu turma. Prin aceasta gândurile sunt îndreptate spre sfera legăturilor și dragostei reciproce. Cât de roditoare și de binecuvântată poate să fie lucrarea, când astfel de relații sunt prezente. Un exemplu în acest sens vedem la apostolul Pavel și bătrânii din Efes (Faptele apostolilor 20.17-37). El le vorbește despre turma lui Dumnezeu și le amintește cum a fost el însuși în mijlocul lor.

Față de marea majoritate a manuscriselor și a traducerilor vechi, unele dintre ele, de fapt foarte bune manuscrise (Sinaiticus și Vaticanus), nu conțin cuvintele „veghind asupra ei”. Este ușor de înțeles de ce scriitorii le-au lăsat la o parte. Bătrânii sunt numiți în Scriptură și supraveghetori (Faptele apostolilor 20.28). Cu privire la vârsta lor și la experiențele lor spirituale ei sunt bătrâni, în timp ce numele „supraveghetor” se referă la caracterul lucrării lor (1 Timotei 3.1-2). Compară versetele 17 și 28 din Faptele apostolilor 20 și din Tit 1.5-7 cu 1 Timotei 3.1-7. Dar în secolul al doilea s-a început să se facă o diferențiere și s-a așezat episcopul (o derivare de la cuvântul grecesc pentru episcop: „episkopos”) deasupra bătrânilor. Mai întâi l-au făcut conducătorul unei adunări locale, și când ordinea prezentată în Scriptură s-a pierdut și mai mult, a fost pus conducătorul unui anumit ținut. În afară de aceasta au fost rânduiți arhiepiscopi peste un ținut mai mare. Episcopul ca persoană singulară (în timp ce Scriptura vorbește totdeauna despre „bătrâni” – la plural), care era diferențiat de bătrâni și sta deasupra lor, se pare că este o invenție a lui Igațius. În orice caz, o găsim numită pentru

prima dată în scrierile sale, și în ele le este recunoscută o poziție, care este în totală contradicție cu ordinea prezentată în Scriptură. Mândria inimii omenești a acceptat repede și cu plăcere aceste lucruri. Dar misiunea dată de Petru bătrânilor, ca să exercite lucrarea de „supraveghetor” (grecește: „episkopos”), a distrus toată această teorie și de aceea a fost foarte neplăcut pentru ei. Știm cu câtă plăcere „uită” omul ce nu-i place!

Unele manuscrise adaugă după „de bună voie” cuvintele „potrivit lui Dumnezeu”. Ținând seama de context și de mărturiile textuale, cei mai mulți cercetători au convingerea că ele nu aparțin textului original, ci este o adăugare ulterioară a oamenilor.

»Nu de silă, ci de bună voie«! Da, dacă avem un dar, sau un loc în Adunare (și aceasta are fiecare creștin – 1 Corinteni 12), vai de noi, dacă nu exercităm darul nostru și nu ne ocupăm locul nostru (Matei 25.26-30)! Dar Domnul dorește ca noi să facem aceasta din inimă, ca noi să considerăm un privilegiu să-l slujim Lui, prin slujirea alor Săi. Vom primi o plată și este clar, că numai atunci o vom face cu toată inima și cu toată puterea (1 Corinteni 9.17; 1 Timotei 3.1).

Cât de profetic sunt cuvintele »nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine«! Nu a ajuns creștinismul în cea mai mare parte a lui, ca să se spună: „nimic pentru nimic” (Ezechiel 34; Tit 1.7, Exodul 35)? În biserica romană este foarte clar lucrul acesta. Tot ce face „bătrânul” (în traducerea bisericii romane: „preotul”), trebuie plătit. Se primește în măsura în care se plătește, chiar și atunci când este vorba să salvezi sufletele din „purgatoriu” (o invenție a bisericii romano-catolice), ceea ce aduce mulți bani. Cine este bogat și plătește mult, primește liturghii mai multe și mai bune decât cel care poate plăti mai puțin. Cine nu plătește deloc, nu primește nimic.

Nu vedem același lucru și în protestantism, chiar dacă nu într-o formă așa de grosolană? Nu este pentru mulți slujba de păstor, sau de predicator, nimic altceva decât o slujbă de onoare în societate, aducătoare de câștig? Cât de mulți refuză să schimbe „biserica lor”, dacă prin aceasta se reduc anumite avantaje financiare sau pământești! Fără îndoială, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că slujitorul este vrednic de plata lui (Luca 10.7; 1 Corinteni 9.12,14,18). Dar dacă el așteaptă plata de la Domnul, care i-a încredințat lucrarea, aceasta nu va avea nici o influență asupra felului în care el face lucrarea, asupra locului, sau asupra felului de lucrare. În toate celelalte cazuri va dovedi caracterul unuia care este plătit (Ioan 10.13)! Nu este așa, când el își așteaptă răsplătirea de la oameni, fie ea în bani, onoare sau recunoștință? Vezi 2 Corinteni 12.14,15. Cât de cu totul altfel a fost Domnul Isus, Păstorul cel bun, care Și-a dat viața pentru oile Sale, și S-a făcut sărac, ca să le îmbogățească (2 Corinteni 8.9).

Cât de profetic sunt și cuvintele: »Nu ca și cum ați stăpâni peste cei care v-au căzut la împărțeală« (sau: peste cei dați vouă, peste moștenirea voastră)! Cât de mult sunt în opoziție cu cuvintele Domnului: »Domnitorii neamurilor domnesc peste ele ... Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru. ... Eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește« (Matei 20.27; Luca 22.25; Marcu 10.43). Cât de mult a încercat Domnul să păzească pe ai Săi de acest rău și să-l înlocuiască cu principiul harului! El a slujit alor Săi când era pe pământ (Ioan 13.1-17), El le slujește acum în cer (Evrei 7.25), și El o va face în veșnicie în slavă (Luca 12.37)!

Cât de străin este duhul luptei pentru putere, care este de la începutul creștinismului. Cât de străină de Scriptură este puterea absolută, pe care o exercită spiritualitatea romano-catolică! Nu este denumirea olandeză „domine” pentru păstor (= domn) exact ce Scriptura interzice categoric aici? Titlul englez „reverend” este mult mai grav. În fond, acest titlu cere un respect profund, ale cărui limite se apropie de închinare. Cât de mult sunt lezate drepturile Domnului prin astfel de denumiri! Numele sunt denumiri ale funcțiilor. Nu este gelozia dintre frați și surori pentru darurile sau poziția altuia același lucru? Patima și năzuința de a primi un loc de influență în mijlocul credincioșilor? Cât de cu totul altfel a fost la apostolul Pavel (2 Corinteni 4.5)!

Dacă credinciosul știe, că el nu este stăpân absolut al posesiunilor lui pământești – fie ele moștenite, sau câștigate prin munca lui –, ci numai un administrator (Luca 16.1-13; 1 Timotei 6.17; Luca 12.42), cu cât mai mult ar trebui să știe, atunci când este vorba de turma lui Dumnezeu! Domnul a permis ca acest duh de stăpânire să se descopere deja în timpul apostolilor. Diotref ne este prezentat ca un exemplu de atenționare (3 Ioan). Numele lui are un înțeles profund, căci el înseamnă: „hrănit de Zeus” sau „hrănit, sau educat de Dumnezeu!” Zeus este părintele zeilor în mitologia greacă, și deoarece potrivit cu Scriptura înapoia idolilor se ascund demonii (1 Corinteni 10.19f; Deuteronom 32.15-18), Zeus este deci un tablou al diavolului. Ce imagine ne oferă și cea de-a doua însemnătate a numelui despre aroganța clerului, că autoritatea lor ar fi de origine divină!

Bătrânii să fie, dimpotrivă, adevărați înaintași și modele pentru turmă. Oile ar trebui să poată vedea la păstor, cum ar trebui să se comporte ele și că inima își găsește adevărata satisfacție și bucurie numai în lucrarea pentru Domnul și în părtășia cu El care rezultă din aceasta (Tit 2.7; 1 Timotei 4.12; 1 Tesaloniceni 1.7). Apostolul Pavel s-a putut prezenta pe sine însuși ca model. »Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos« (Filipeni 3.17; 1 Corinteni 11.1). El nu cere credincioșilor să-l urmeze pe el, ci să facă, așa cum face el, să urmeze pe Hristos. Tot așa și Petru aici, îndreaptă ochii și inima bătrânilor nu spre sine însuși, ci spre Hristos, Marele Păstor. Numai aceasta ne dă putere și ne transformă (2 Corinteni 3.18)!

Când a scris primele versete din capitolul 2, cu siguranță apostolul s-a gândit în urmă cu mare bucurie și mulțumire la momentul când el a venit pentru prima dată la Domnul, și Domnul i-a dat numele nou „piatră”. Cu siguranță s-a gândit și la ora din Cezareea-Filipi, când Domnul, în legătură cu acest nume nou, i-a descoperit lui și celorlalți apostoli minunata taină a lui Dumnezeu: o Casă vie a lui Dumnezeu pe pământ, zidită de Hristos ca Fiul al Dumnezeului cel viu, în afara domeniului morții și stricăciunii, deoarece Cel Înviat, care este Izvorul vieții, este temelia ei (Matei 16.18).

Cum trebuie să-i fi bătut inima, atunci când a scris aceste cuvinte serioase din capitolul 5. S-a gândit el oare înapoi la clipa, când Domnul, lepădat de iudei, S-a prezentat ca Păstorul cel bun, care își va da viața pentru oile Sale (Ioan 10); Cel care le-a spus că El va strânge într-o singură turmă pe toate oile împrăștiate ale lui Israel și dintre națiuni, sub călăuzirea Lui ca Păstor, și cărora le-a dat asigurarea, că nimeni nu va putea să smulgă vreo oaie din mâna Sa și din mâna Tatălui!

Cum trebuie să se fi gândit și la zilele când Păstorul a fost lovit de Domnul și oile s-au împrăștiat (Ioan 18; Zaharia 13.7)! Și cum trebuie să se fi gândit el la clipa când, cu toată mărturisirea credincioșiei lui față de Domnul, s-a lepădat de El! Cum trebuie să fi simțit el după aceea ce înseamnă credincioșia Păstorului față de oaia rătăcită (Luca 24.34)! Cât de mult s-a preocupat Domnul, în grija Lui credincioasă, cu el, până când el a ajuns să capituleze și să recunoască, că numai Cel atotștiutor putea să știe, că el iubește pe Domnul (Ioan 21)! Dar cum l-a reabilitat Marele Păstor al oilor după aceea și i-a dat locul de ajutor de Păstor: »Paște mieluşei Mei, păzește oile Mele, paște oile Mele«! Domnul știa că Petru Îl iubește din inimă, chiar dacă dragostea lui a rămas ascunsă sub încrederea în sine; căci adevărata lucrare se bazează pe dragostea pentru Domnul.

Domnul iubește oile Lui și dorește ca ele să fie pășunate. »I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor« (Matei 9.36; Marcu 6.34). În harul Său, vrea să ne folosească ca ajutor de Păstor. El dorește, să se aibă grijă de oile Lui. Deseori aceia care s-au abătut nu le place aceasta. Nu le place să li se atragă atenția cu privire la legăturile lor greșite și să vorbești cu ei despre starea lor slabă. Dar gândul lui Dumnezeu este, ca supravegherea să fie prezentă. Lipsa de păstorire spirituală și supraveghere pastorală este una din cauzele cele mai mari a stării spirituale slabe din mijlocul nostru.

Dar cum totul devine altfel, dacă noi cei credincioși ne vedem ca turmă a lui Dumnezeu (versetul 2)! Atunci vom căuta numai binele oilor, fără să întrebăm dacă ele ne sunt, sau nu ne sunt mulțumitoare, și fără să ne întrebăm dacă ne costă multă osteneală și multe griji – și probabil nu se va vedea niciun rezultat. Îi vom iubi ca oi ale Domnului și vom avea grijă de ei din dragoste și ascultare față de El. Dacă după aceea nu vom primi nicio mulțumire din partea oilor, Marele Păstor se va arăta și ne va da cununa care nu se va vesteji a slavei. La apostolul Pavel vedem acest duh de păstorire. »Și eu, voi cheltui prea bucuros din ale mele, și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit cu atât mai puțin?« (2 Corinteni 12.15).

»A paște« înseamnă mult mai mult decât a hrăni. Înseamnă să mergi pe urmele oilor, chiar și între spinii de care probabil ele sunt rănite. Dar mult mai important este să împiedici ca ele să ajungă acolo! Fiecare credincios are nevoie de supraveghere personală și de îngrijire. Cei întorși de curând la Domnul trebuie ajutați cu hrană și sfaturi. Mulți dintre cei care s-au întors la Domnul, au crescut foarte puțin, deoarece a lipsit lucrarea de păstorire. În fiecare moment al vieții spirituale există pericolul să devii rece, iar după aceea să rătăcești. Sunt mulți care au nevoie de mângâiere. Cât de multe probleme mari din mijlocul credincioșilor nu ar fi putut fi evitate, dacă de la început, când lucrurile erau încă mici, s-ar fi exercitat lucrarea de păstorire. Nu apar și în familie uneori greutăți, la care un păstor credincios ar putea fi de mare ajutor? La aceasta se adaugă protecția față de dușmanii din afară, nu numai față de lumea păcătoasă și căpetenia ei, diavolul, ci și față de lumea așa-zisă creștină, în care satana s-a travestit în înger de lumină, și împotriva multor învățături greșite, etc, care sunt în timpul nostru.

Hristos iubește oile Sale și este încă Marele Păstor, chiar dacă nu mai este pe pământ. El va îngriji de turma lui Dumnezeu. El lucrează în inimile unora grija pentru turmă și deseori le dă deosebite daruri, pentru exercitarea lucrării. În privința aceasta El spune: „Nu voi uita grija ta și lucrarea ta. Va veni ziua când te voi răsplăti!” Dar cu toate că există deosebite daruri pentru

lucrarea de păstor, fiecare credincios poate face o parte din această lucrare.

Ce învățătură importantă putem să primim din însărcinarea pe care Domnul o dă lui Petru, în ceea ce privește lucrarea de păstorire: »Paște mieluşei Mei, păzeşte oile Mele, paşte oile Mele« (Ioan 21)!

Deseori gândim, că pericolul de rătăcire este mai mare la credincioşii tineri, şi de aceea ei au nevoie de mai multă supraveghere din partea bătrânilor. Dar cu privire la mieluşei, Domnul dă misiunea numai de a fi păşunaţi, adică de a fi hrăniţi, iar cu privire la oi îi dă mai întâi însărcinarea să fie păzite, iar după aceea vorbeşte de păşunare. Pentru oile tinere este important ca ele să primească hrană bună, sănătoasă. Dacă ele o primesc şi cresc în viaţa lor spirituală, pericolul ca ele să rătăcească nu este aşa de mare. Dar dacă totuşi pleacă, atunci în mod obişnuit nu era nimic de schimbat.

Pericolul de rătăcire este mult mai mare la oi, chiar dacă la exterior nu este, este totuşi în viaţa lor spirituală lăuntrică. Ele au nevoie de o supraveghere şi îngrijire mult mai mare. Este bine să ne gândim la aceasta. Suntem foarte înclinaţi să vedem lucrurile greşite la mieluşei, atunci când se rătăcesc. Dar care este adevărata cauză? Au fost ei hrăniţi de cei în vârstă? Le-au dat ei hrană suficientă şi bună, atât pentru mintea cât şi pentru inima lor? Orice plecare a unui tânăr este o acuzare a celor bătrâni. Îngrijirea pastorală previne rătăcirea!

Şi care este situaţia cu oile? Este mult mai uşor să atenţionezi pe tineri, decât pe bătrâni. Ca unul care era bătrân ca şi ei, Petru putea să facă aceasta. Dar este nevoie de mult mai multă energie spirituală. Şi cu toate acestea rezultă din cuvintele Domnului, că cei bătrâni au mai multă nevoie decât „mieluşei”. Desigur, trebuie să se facă într-un mod potrivit. »Nu mostra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuieşte-l ca pe un tată; pe tineri sfătuieşte-i ca pe nişte fraţi; şi pe femeile bătrâne, ca pe nişte mame; pe cele tinere, ca pe nişte surori, cu toată curăţia« (1 Timotei 5.1-2). Cu orice preţ trebuie să ţinem la adevărul lui Dumnezeu. Dar trebuie să încercăm întotdeauna să păzim pe fraţi şi pe surori să rămână la adevăr. Cuvintele „taţi” şi „mame” vorbesc despre dragoste şi cinste. În acest duh trebuie să muştrăm pe cei bătrâni. »Părinţii sunt slava copiilor« (Proverbe 20.29; 16.31; 17.6).

În acest context este foarte important să vedem ce leagă Domnul de misiunea încredinţată lui Petru. Petru se numeşte pe sine martor al suferinţelor lui Hristos (versetul 1), şi Domnul leagă lucrarea lui de păstor cu moartea de martir! »Adevărat, adevărat, îţi spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai şi te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îţi vei întinde mâinile, şi altul te va încinge, şi te va duce unde nu vei voi. A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Şi după ce a vorbit astfel, i-a zis: „vino după Mine.”« (Ioan 21.18-19).

Este bine pentru fiecare din noi, în mod deosebit şi pentru cei tineri, să medităm la aceste cuvinte. Noi toţi suntem înclinaţi să ne lăsăm călăuziţi de voinţa proprie. Tot aşa a fost şi la Petru, când era tânăr. Dar pentru a sluji Domnului în turma lui Dumnezeu, şi pentru a putea păşuna şi păzi mieluşei şi oile Domnului, trebuie să renunţăm la voia proprie şi să urmăm numai pe Domnul. Dar aici pe pământ aceasta este un drum al suferinţei. Când Petru va îmbătrâni, va fi aşa de voitor să urmeze, că îşi va întinde mâinile, să fie dus acolo unde nu

vrea să meargă. Atunci el va renunța în totalitate la voia proprie în favoarea ascultării de Hristos. Aceasta va lua naștere prin privirea suferințelor lui Hristos. De aceea, cât de important este, să fii »un martor al suferințelor lui Hristos«, chiar dacă nu în mod direct, așa cum a fost la Petru. Așa cum am văzut, cuvântul grecesc pentru „martor” este „martys”, din care derivă cuvântul nostru „martir”. Prin aceasta Petru a fost făcut capabil să îndemne pe bătrâni!

Versetul 4

1 Petru 5.4: Și când se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei.

Domnul Însuși se numește pe Sine Păstorul cel bun, care Își dă viața pentru oile Sale (Ioan 10). Așa a fost El, când a mers la cruce, ca să înfăptuiască lucrarea de mântuire (Psalmul 22). Dar după învierea Sa, Scriptura Îl numește Marele Păstor al oilor (Evrei 13.20; Psalmul 23). Așa cum rezultă clar din context, aceasta se referă la timpul actual. În Psalmul 23 ne este prezentată această lucrare a Domnului, în timp ce în Psalmul 22 vedem cum El suferă, ca Păstorul cel bun. Prin învierea și glorificarea Sa, Domnul se află acum în afara domeniului de acțiune al oricărui dușman. În afară de aceasta, Dumnezeu L-a așezat peste orice putere și orice autoritate (Efeseni 1.21). »Toată puterea Mi-a fost dată, în cer și pe pământ!« – »Și iată, că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului« (Matei 28.18; Evrei 7.25). El poate acum să se ocupe nestingherit de oile Lui, și prin atotputernicia Lui ele sunt în siguranță (Romani 8.34). »Nimeni nu le va smulge din mâna Mea!«

Dar așa cum am văzut, Domnul are și ajutor de Păstor. În legătură cu ei, El este Păstorul cel mare. Acest caracter apare în prim plan în legătură cu apariția Sa pe pământ, când va judeca pe robii Săi, când îi va răsplăti, sau îi va pedepsi (Psalmul 24, Matei 25.19, Luca 19.15). Despre aceasta scrie Petru aici. El spune cam așa: „Fă în liniște lucrarea ta. Fii un model pentru turmă. Fii călăuza oilor, și așteaptă apariția Păstorului cel mare, care îți va da o cunună, ce nu se va vesteji. Aici vei fi probabil batjocorit și puțin prețuit – dar între Păstorul cel mare și păstorii subordonați trebuie să existe concordanță cu privire la suferințele lor în păstoria oilor! – lucrează în liniște și așteaptă, până când Păstorul cel mare va veni să-ți răsplătească!” Așa cum am observat mereu, Petru privește viața credinciosului pe pământ în perioada cuprinsă între cruce și revenirea Domnului pe pământ (1 Petru 1.7,11). Ca apostol al circumciziei, scrie despre guvernarea lui Dumnezeu (1 Petru 4.13). La aceasta nu este inclusă răpirea Adunării, despre ea scrie apostolul Pavel (1 Corinteni 15.51; 1 Tesaloniceni 4.15). Ea este un act exclusiv al harului și nu are nimic a face cu responsabilitatea noastră, sau cu Israel.

»Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus Stăpânul său peste ceata slugilor Sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care Stăpânul său, la venirea Lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun, că îl va pune peste toate averile Sale.« (Matei 24.45-47; Luca 12.42).

Domnul iubește oile Sale și are grijă de ele. Deci cine are grijă de aceia care sunt subiectul grijii Domnului, și prin aceasta dovedește dragostea lui pentru Domnul, va primi o cunună. În

timpul absenței Domnului, el are părtășie cu inima Lui, și El i-a satisfăcut inima. El a fost credincios! Niciodată răsplătirea nu ne este prezentată ca scop sau motiv, pentru care să lucrăm, ci numai ca încurajare pentru lucrare. Răsplata nu este o cunună a dreptății, ci a slavei. Dreptatea (sau neprihănirea) are propria ei răsplătire (2 Timotei 4.8). Dar dragostea și dăruirea din inimă pentru oile Domnului, duhul de sacrificiu de sine pentru binecuvântarea aceluia care sunt așa de prețioși pentru inima Sa, trebuie să primească din mâna Lui o cunună a slavei. Această cunună își va păstra prospețimea în veșnicie. Ea nu se va vesteji, așa cum se întâmplă cu cununile pământești. Cine a purtat împreună cu Domnul cununa de spini (Ioan 19.2), fie chiar numai într-o măsură foarte mică, acela va purta împreună cu El și cununa slavei. Toți care urmează pe Păstorul cel mare, au parte în mod necesar și de poziția Lui (Evrei 2.9).

Din păcate, nădejdea binecuvântată în revenirea Domnului s-a pierdut repede și robii Lui au început să zică *în inima lor*: »Stăpânul meu zăbovește să vină«. Rezultatul a fost, așa cum a spus Domnul: »... să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii ...« (Matei 24.48,49; Luca 12.45). Ce contrast față de cuvintele lui Petru! Robul a devenit un stăpân, și lucrarea, pe care trebuia s-o facă nu pentru un câștig mârșav, a devenit o sursă de venituri mari.

Versetul 5

1 Petru 5.5: Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, încingeți-vă cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har”.

Așa cum s-a spus, acest verset arată că în versetele anterioare nu este vorba de o funcție oficială de bătrân, ci se vorbește în general de frați mai în vârstă; căci aici frații mai tineri sunt numiți în antiteză cu frații bătrâni. Cei mai tineri trebuie să recunoască vârsta înaintată și înțelepciunea mai mare a bătrânilor câștigată pe baza experienței, și de aceea să prețuiască mai mult opinia lor decât părerea lor proprie. În afară de aceasta, să-i prețuiască din pricina lucrării lor (1 Petru 2 13,18; 3.1). Ei trebuie să le fie supuși (1 Tesaloniceni 5.12-13)!

Istoria bisericii și starea actuală din creștinătate dovedesc cât de necesar este și sfatul acesta. Așa cum bătrânii au nesocotit prescrierile, ca ei să nu facă lucrarea pentru un câștig necinstit, și nu ca unii care stăpânesc peste cei ce le-au căzut la împărțeală, tot așa și tinerii au părăsit locul care li se cuvine, de supunere. Scurt timp după moartea apostolului, sub pretextul că ucenicii au avut dreptul să aleagă oameni plini de înțelepciune și de Duhul Sfânt pentru lucrarea de diacon (Faptele apostolilor 6), au început să-și aleagă bătrâni, care de fapt nici nu erau „bătrâni”, ci tineri. În timp ce aceia care au fost aleși atunci de Adunare, au fost confirmați de apostoli, credincioșii au avut într-adevăr parte la numirea în funcție. Deoarece cei numiți trebuiau să administreze darurile *materiale* strânse de Adunare, Adunării îi era permis să numească bărbați, care posedau încrederea Adunării (2 Corinteni 8.19).

Dar de îndată ce era vorba de funcția de bătrân, sau de supraveghetor, deci de călăuzire spirituală, Adunarea nu avea niciun cuvânt. Acești bătrâni, sau supraveghetori, au fost numiți de apostoli, sau de cei împuterniciți de ei pentru această lucrare (Faptele apostolilor 14.23; Tit

1.5). Dumnezeu nu cunoaște democrația (guvernarea poporului). Autoritatea poate veni numai de sus. Nu Adunarea, ci apostolii aveau capacitatea spirituală de decizie, ca să vadă cine posedă aptitudinile de călăuzire și de guvernare (1 Timotei 3). Pe lângă aceasta erau și darurile lui Hristos; evangheliști, păstori, învățători, etc, cărora Hristos Însuși le-a dat daruri și prin aceasta au fost autorizați să exercite darurile lor în Adunare, așa după cum îi călăuzea Duhul Sfânt. Adunarea nu avea nimic de făcut în privința aceasta, decât numai să-i recunoască!

Cât de necesar este să te pleci fără condiții înaintea autorității lui Dumnezeu prin Cuvântul Său. Bătrânii nu au voie să uite niciodată, că poporul lui Dumnezeu nu este turma *lor*, ci a lui Dumnezeu. Tinerii trebuie să fie din principiu supuși celor bătrâni, în loc să-și facă propria lor voie, așa cum obișnuiesc tinerii să facă. Desigur, aceasta poate fi posibil numai *în Domnul*. Responsabilitatea personală față de Domnul stă deasupra tuturor. Nicio autoritate nu poate sta între conștiință și Domnul. Dar conducerea *creștină* este o conducere în supunere față de Domnul și Cuvântul Lui, aceasta înseamnă că ochiul și inima sunt îndreptate asupra Lui. Acolo unde ochiul este simplu, conștiința va simți corectitudinea acestei conduceri.

Vedem în Elihu un exemplu frumos al unui tânăr care își cunoaște locul și care își ocupă locul (Iov 32.1-11). El lasă pe bătrâni să vorbească mai întâi. Dar când aceștia nu au mai avut nimic de spus, el a prezentat gândurile lui Dumnezeu. Supunere nu înseamnă că nu mai simți nicio responsabilitate! Când un tânăr credincios are sentimentul responsabilității pentru lucrurile Adunării, se va vedea imediat din faptele și din cuvintele lui. Dacă în acestea se poate recunoaște o judecată înțeleaptă și aptitudini pentru lucrarea de călăuzire spirituală, atunci frații îl vor respecta în curând. În felul acesta el va căpăta experiență și se va maturiza ca bătrân.

Iosua ocupa locul unui slujitor al lui Moise (Exodul 33.11). Acolo el a aflat că din lipsă de experiență sentința lui nu a fost totdeauna corectă (Exodul 32.17). El a remarcat, că a fost influențat prin legături de prietenie (Numeri 11.28). Să urmezi pe oameni este un mare pericol pentru toți, dar în mod deosebit pentru tineri. Dar în aceste experiențe a învățat de la Moise. Și când Moise a murit, Dumnezeu i-a zis: »Ia-ți pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, și să-ți pui mâna peste el« (Numeri 27.18). El nu a mai fost acum numit tânăr, căci avea patruzeci de ani de experiență în pustie. Și ce experiențe!

Același lucru vedem la Elisei, care mai înainte a fost slujitorul lui Ilie. Așa pot frații tineri să învețe de la cei bătrâni, dacă aceștia sunt cu adevărat exemple pentru turmă (versetul 3).

În Iosif vedem un tânăr, care de tânăr a făcut multe experiențe (Psalmul 105.17-22), așa că atunci când a ajuns de treizeci de ani, Faraon i-a zis: »Nu este nimeni care să fie atât de priceput și atât de înțelept ca tine« (Geneza 41.39). Și Iosif poate spune: »Dumnezeu m-a făcut ca un *tată* al lui Faraon« (Geneza 45.8) – un tânăr, care este făcut *tată* de Dumnezeu Însuși (1 Timotei 5.1). »Ca să lege după plac pe domnitorii lui, și să învețe pe bătrânii lui înțelepciunea« (Psalmul 105.22). Același lucru vedem la Timotei. El este numit să sfătuiască pe bătrâni (același cuvânt ca și în 1 Petru 5.1). Dar apostolul îi scrie, să aibă grijă, ca nimeni să nu-i disprețuiască tinerețea. Putea să obțină acest țel, dacă era un model pentru credincioși, în cuvânt, în umblare, în dragoste, în credință, în curăție. Maturizarea lui trebuia

văzută de toți (1 Timotei 4.11-16; Tit 2.6-8).

Cuvântul grecesc pentru „a se încinge” se întâlnește în Noul Testament numai aici, și în afara Noului Testament se întâlnește foarte rar. Traducerea „a se îmbrăca / a se împodobi”, așa cum se găsește în unele Biblii, după părerea mea este inexactă. Verbul este derivat de la un substantiv pentru șorțul cu care se încingea un sclav, pentru ca să poată să-și facă bine lucrarea, fără ca să-și murdărească hainele, deoarece celelalte haine ale lui erau bine ținute de această legătură.

Fără îndoială Petru s-a gândit aici la ultima noapte înainte de cruce, în care Domnul, în dragostea și bunătatea Lui smerită, S-a încins și a spălat picioarele ucenicilor (Ioan 13). Dar Domnul nu S-a încins cu ștergarul de in ca să nu-Și murdărească hainele, ci ca să spele picioarele ucenicilor. Era dragostea sfântă, care L-a făcut să facă aceasta, și numai ea ne poate face și pe noi să ne încingem cu smerenie. Apostolul nu a uitat, că niciunul din ei nu a fost gata să facă această lucrare josnică! El a învățat cât de puțină smerenie se găsește în inimile noastre. De aceea spune: »*Încingeți-vă!*« – Ceva care este legat, nu cade așa repede.

Numai smerenia menține toate însușirile noastre la locul lor, așa cum șorțul încins ține hainele. Ea ne face capabili pentru lucrarea la care am fost chemați. Amabilitatea, dreptatea, ușurința de comunicare, etc., își pierd valoarea, dacă sunt însoțite de mândrie. În afară de aceasta, smerenia este un ajutor mare împotriva descurajării în problemele vieții, în mod deosebit atunci când aceste greutăți ne umilesc și în felul acesta dau pe față mândria noastră lăuntrică (Iov).

Ce model avem în Domnul Isus, care putea spune: »Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre« (Matei 11.29). El, care nu a considerat ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce (Filipeni 2.5-11)!

Cât de mult se va smeri inima noastră, dacă vom privi la El (Marcu 10.42-45)! Acesta este singurul drum, pe care învățăm smerenia. Nu vom deveni smeriți, dacă ne vom preocupa cu noi înșine, și nici măcar atunci când vom privi la păcatele noastre. Numai când privim la El – atunci persoana noastră dispăre, și va rămâne numai El. Smerenie nu este dacă gândești rău despre tine însuși, sau dacă te preocupi cu păcatele proprii și cu starea ta păcătoasă, ci atunci când suntem conștienți că lucrarea lui Hristos ne-a curățit în chip desăvârșit (Evrei 10.14), și nu se mai merită să te preocupi cu tine însuși, ci numai cu El! Articolul care însoțește cuvântul „smerenie” arată că este vorba de adevărata și cunoscuta smerenie.

Cât de stricată este firea pământească din noi! Apostolul Pavel a avut nevoie de un țepuș în carne, ca să nu devină mândru din cauza harului minunat, de care a avut parte; să fie răpit în al treilea cer, în paradisul lui Dumnezeu (2 Corinteni 12.7). Firea noastră pământească se folosește de ce ne-a fost dăruit, și de aceea nu sunt meritele noastre, ca să se mândrească. Cât de mândrii putem să fim noi chiar cu privire la cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu, a prezenței luminii sau înțelegerii, sau a ocupării poziției adevărate cu privire la Adunare. Dar este un lucru să fi pe locul corect, și este un alt lucru să te găsești acolo într-o stare corectă; și

al treilea punct este, să păstrezi poziția corectă (Apocalipsa 3.17)! Singura noastră siguranță este conștiința deplină, că totul este numai har, că noi înșine nu putem păzi nimic, și de aceea trebuie să ne predăm în totul Domnului.

Duhul lui Dumnezeu conduce totul în Adunare la reciprocitate! Fiecare credincios trebuie să fie smerit față de celălalt credincios: cel mai în vârstă față de cel tânăr, și cel tânăr față de cel în vârstă! »În smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși« (Filipeni 2.3). Dacă mă aflu în lumina lui Dumnezeu, voi vedea mai multe greșeli la mine decât la altul. Aceasta nu înseamnă, că trebuie să trec cu vederea răul pe care îl văd la altul. Trebuie s-o fac tot așa de puțin, cum o fac la mine. Dar îl voi trata cu smerenie adâncă, conștient fiind, că este numai har, faptul că eu nu am căzut mai adânc în același păcat.

Numai dacă suntem smeriți putem să învățăm (Psalmul 25.9). Cel arogant crede că știe totul. Dar numai în smerenie putem să învățăm pe alții în așa fel, ca ei să primească. Povățuirea dă naștere la respingere. Cei tineri pot fi supuși celor bătrâni, numai dacă sunt smeriți.

Cât de puțin cunoaștem noi această smerenie! Și cu toate acestea ea este adevărata podoabă a creștinului, în opoziție cu ceea ce gândește omul natural. Ea ne aduce în societatea Domnului (Matei 11.29). El a adus-o din cer pe pământ; ea este o podoabă cerească. Dar în legăturile practice dintre frați și surori se vede dacă noi ne-am încins cu *smerenia*, dacă noi suntem cu adevărat asemenea Modelului nostru desăvârșit (Filipeni 2.5)!

Dar dacă nu este așa? »Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har« (Proverbe 3.34; Iacov 4.6; Romani 12.16). Acestea sunt principiile guvernării Lui. Chiar dacă noi suntem copii Lui, suntem supuși acestei guvernări, atâta timp cât vom fi pe pământul acesta. Cât de serios este pentru un copil al lui Dumnezeu, dacă se află într-o stare, în care Dumnezeu trebuie să-i stea împotriva! Cât de îngrozitor este să avem pe Domnul împotriva noastră, din cauză că hrănim mândria din inima noastră! Dar celor smeriți, care nu gândesc lucruri mari despre ei înșiși, El le dă har. Ce diferență, să ai pe Dumnezeu împotriva ta, sau să stai în harul Său!

Vers. 6-7

1 Petru 5.6,7: Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.

»Smeriți-vă« (Iacov 4.10) s-ar mai putea traduce și prin „fiți smeriți”. Cuvântul grecesc stă în aorist pasiv. Aceasta înseamnă deci: „Ați permis lui Dumnezeu să vă smerească”. Dar este sub forma de poruncă. Prin succesiunea în limba greacă, accentul se pune pe „Dumnezeu”. Mâna Sa a fost în împrejurările care au condus la smerirea lor. Deci în realitate ei nu au avut a face cu oamenii, sau cu împrejurările. Dacă ei nu s-ar fi smerit sub mâna Sa, nu ar fi existat pentru Dumnezeu posibilitatea ca să-i înalțe (Proverbe 15.33).

Dacă ne gândim, că aceeași mână puternică a făcut pe Domnul Isus păcat pentru noi, și L-a lovit în locul nostru, și prin aceasta am primit o mântuire veșnică, și că aceeași mână

puternică ne va duce în curând în slavă, în Casa Tatălui (Ioan 14), nu sunt atunci inimile noastre gata să se lase smerite acum de El? Nu vom înțelege noi atunci că și această lucrare a mâinii lui Dumnezeu nu este altceva decât dragoste? Dacă suntem uniți cu un Hristos lepădat, atunci trebuie să avem parte și de lepădarea Sa, și în curând să avem parte și de slava Sa (Ioan 17.22). »Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi« (Romani 8.18). Aceasta așteptăm noi!

Este mult mai binecuvântat să permitem lui Dumnezeu să ne smerească, ca astfel să poată să ne înalțe, decât să ne înălțăm singuri, și astfel să trebuiască ca El să ne smerească (Luca 14.11; 18.14)! Înălțarea de sine este caracterul păcatului! Adam a încercat să se facă ca Dumnezeu (Geneza 3.5), așa cum a făcut și satana (Ezechiel 28.11-17; Isaia 14.12-15), și prin aceasta a devenit sclavul lui satana. Ultimul Adam, care Însuși a fost Dumnezeu, S-a dezbrăcat pe Sine Însuși, și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și I-a dat un Nume, care este mai presus de orice Nume (Filipeni 2.9-11)!

Dumnezeu nu poate permite în poporul Său înălțarea de sine. De aceea El va fi totdeauna împotriva celor mândri, și va da har celor smeriți. Cât de puțin ne gândim la aceasta! Atunci Dumnezeu trebuie să ne smerească. El o face, făcându-ne să simțim neputința noastră în împrejurările vieții, sau permițând să urmăm voia firii noastre pământești și prin aceasta să cădem adânc. În felul acesta învățăm cine suntem. Dar este umilitor și cauza multor neazuri, dacă trebuie să învățăm în felul acesta. Puteam să învățăm și în prezența Domnului, privind ce a trebuit El să sufere pentru noi și ce este El.

Cuvântul »îngrijorări« este în limba greacă însoțit de articol, și aceasta înseamnă că este vorba de toate grijile, ca întreg, deci nu fiecare grijă în parte, ci toate la un loc (Matei 6.26; Filipeni 4.6). »A arunca« este în aorist, aceasta înseamnă că noi am făcut-o odată pentru totdeauna. Dacă am făcut aceasta, nu mai pot veni griji noi, căci tot ce ar putea să ne îngrijoreze am aruncat asupra lui Dumnezeu (Psalmul 55.22; 37.5)! Dacă am văzut că mâna lui puternică este în toate împrejurările, și că El conduce și dirijează totul, de ce să ne îngrijorăm atunci? Atunci putem să-I predăm Lui totul, »căci El Însuși îngrijește de voi«! Expresia greacă este mult mai accentuată, ea înseamnă: „Grijile voastre merg la inima Lui, deoarece ele vă apasă! El îngrijește de voi cu o grijă plină de dragoste!” Nu este suficient aceasta pentru noi? Vrem să le luăm din mâna Lui, și să le purtăm singuri?

Din context rezultă, că noi putem să aruncăm grijile noastre asupra lui Dumnezeu, numai după ce noi le-am primit din mâna Sa, smerindu-ne sub mâna Lui cea puternică. Înainte de aceasta n-o putem face. Nu se aseamănă grijile noastre cu cuvintele: »Doamne, nu-Ți pasă că pierim?« (Marcu 4.38). Este vorbirea necredinței, care nu se încrede în El, El, Cel care dorește să ia asupra Sa tot ce este prea greu pentru copilul Său slab. Nu este cuvântul Său sigur și adevărat? El, Cel care a dat pe Fiul Său pentru noi, să nu ne dea totul împreună cu El? Nu este grija Lui, care a numărat perii capului nostru și niciunul nu cade fără voia Lui, suficient de mare?

El vrea să ia asupra Sa toate pericolele, toate nevoile noastre, căci El ne-a dat bucurie, pe care noi o putem savura, numai dacă suntem eliberați de griji. Domnul ne-a spus, cum

lucrurile zilnice din viață devin obstacole pentru viața spirituală (Matei 11.22). Cât de mult ne răpesc grijile energia, chiar și în lucrarea pentru Domnul, pe care trebuie s-o facem (2 Corinteni 2.12)!

Nu există nici cel mai mărunț lucru din viața noastră, care să nu-L intereseze pe Dumnezeu, nici în viața personală, nici în familie, nici la locul de muncă, nici în activitatea noastră în lucrarea spirituală – atât în mijlocul credincioșilor, ca martori ai lui Dumnezeu pe pământ, cât și în legătură cu vestirea Evangheliei la cei nemântuiți. Ce îmbărbătare este să ști; »El îngrijește de voi!«

Vers. 8-9

1 Petru 5.8,9: Fiți treji, și vegheați! Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi.

Cuvântul grecesc pentru „a fi treaz” („nephein”) se mai întâlnește și în 1 Petru 1.13; 4.7; 1 Tesaloniceni 5.6,8 și în 2 Timotei 4.5. Un cuvânt înrudit („nephalios” = „treaz”) se folosește în 1 Timotei 3.2,11 și în Tit 2.2. Înseamnă, că ai gânduri clare, că nu te lași influențat sau amețit de influențe rele. El arată deci, că vezi lucrurile așa cum sunt ele în realitate. »Vegheați« (Luca 21.34-36; Matei 24.42-44) înseamnă „să fi atent, să fi precaut, să nu fii somnoros”. Ambele cuvinte sunt în aorist, și aceasta înseamnă, că ele trebuie să fie o stare permanentă, ceva, care să ne caracterizeze! Faptul că Dumnezeu îngrijește de noi, și de aceea nu trebuie să ne neliniștim, nu înseamnă că acum noi putem dormi!

De ce nu? Deoarece există un dușman și există o luptă. În zilele acelea de prigoană el era un leu care răcnea. Astăzi el se strecoară mai mult ca înger de lumină (2 Corinteni 11.14), și introduce stricăciunea morală, așa cum găsim în a doua scrisoare a lui Petru. Acum Adunarea nu mai este prigonită. Ea s-a făcut una cu lumea, a cărei căpetenie este diavolul. El nu are niciun motiv s-o desprindă de lume prin prigoane. Deoarece starea Adunării este de neîmbunătățit, nici Dumnezeu nu-i mai trimite prigoane, așa cum a făcut în Smirna (Apocalipsa 2.10). Atunci mai exista speranță, ca ea să se reîntoarcă la dragostea ei dintâi (Apocalipsa 2.4), dar acum nu mai este nicio speranță. După ce Adunarea va fi răpită, în timpul necazului cel mare, diavolul va lua încă o dată înfățișarea de leu care răcnește împotriva rămășiței credincioase din cele două seminții ale lui Israel (Apocalipsa 12.13-17). În timpul nostru el se ocupă mai mult cu stricarea adevărului lui Dumnezeu. Și totuși el se poate arăta în vechiul lui caracter față de credincioșii care se despart de biserica unită cu lumea.

Noi trebuie să privim cu ochi deschiși felul pericolelor și realitatea. Să nu vedem lumea și căpeteniile ei mai frumoasă decât este și decât sunt. Dacă suntem călăuziți de firea pământească și de lume, vom fi incapabili de a lupta și diavolul ne va birui ușor. Întrebarea este, dacă noi suntem capabili să vedem atacurile lui. Noi nu trebuie să atacăm; Petru ne vede mereu în lume, în pustie, și aici trebuie numai să ne apărăm. Noi trebuie să atacăm numai atunci când este vorba de „țara” în care trebuie să luăm în posesiune moștenirea noastră, și aceasta este în locurile cerești (Efeseni 6). Dar recunoaștem noi atacurile lui îndreptate asupra noastră, și nu suntem duși în rătăcire? Trebuie să veghem, și să rămânem în mijlocul

credincioșilor! Cu cât vom cădea mai mult, și prin aceasta ne îndepărtăm de centru, cu atât vom deveni mai slabi față de dușman, și cu atât mai mult intervine disciplinarea din partea lui Dumnezeu (Deuteronom 25.18; Numeri 11.1).

Cuvântul grecesc pentru »protivnic« („antidikos”) înseamnă și „adversar într-un proces”. Se mai întâlnește și în Matei 5.25; Luca 12.58; 18.3. Din aceste locuri rezultă și sensul cuvântului. În limba greacă cuvântul este însoțit de articol, ca să redea, că este vorba de marele și cunoscutul adversar. „Diavol” înseamnă „calomniator”, unul care din dușmănie face acuzații false (Zaharia 3.1). Expresia »ca un leu care răcnește« arată puterea lui mare, foamea și lăcomia lui de a prăda (Apocalipsa 12.10)! Ce dușman fioros! Nu-l subapreciem noi deseori?

Acest dușman fioros umblă încoace și încolo, și caută pe cine să înghită! Cuvântul »caută« arată dorința, încercarea și intenția lui (Iov 1.7; 2.2). Timpul la care stă verbul în textul original (participiu prezent) arată că el este permanent preocupat cu aceasta. »Pe cine« arată că el nu trece cu vederea pe nimeni, și că nimeni nu este cruțat. Aici ne este prezentat tabloul unui animal de pradă care sfâșie, care niciodată nu se satură să sfâșie și să înghită. Infinitivul aorist arată că el poate să înghită unul după altul, deoarece nu are mult de lucru în privința aceasta.

Dușmanul acesta stă înapoia oamenilor dușmănoși, despre care este vorba de mai multe ori în această scrisoare, și el îi folosește ca unelte ale lui. Ca diavol, prin acuzații false, poate să ațâțe pe oameni împotriva credincioșilor. Dar intențiile lui merg mult mai departe. El nu mai poate lua cu sine pe cei credincioși în locul său veșnic de staționare, în lacul de foc. Dar el poate încerca să-i aducă în conflict cu Dumnezeu, așa că Dumnezeu trebuie să le stea împotrivă (Zaharia 3.1-3; Apocalipsa 12.10-11). Dar aceasta înseamnă și dezonorarea Numelui lui Dumnezeu, iar pentru ei înșiși pierderea oricărei fericiri. Petru era gata să fie înghițit de el. Dar rugăciunea de mijlocire a Domnului pentru el l-a păzit să nu ajungă să facă ca Iuda; credința lui nu a încetat (Luca 22.31-33; Matei 27.5). Aceasta ne arată legătura dintre versetul nostru cu versetele anterioare. Petru a ajuns sub puterea satanei, deoarece nu a fost smerit, ci s-a încrezut în el însuși.

Este foarte important, să nu pierdem din ochi scopul pe care satana îl urmărește cu atâta putere și perseverență, și ca să fim în stare să-i cunoaștem armele. Câtă vigilență și veghere este necesară pentru aceasta, și în mod deosebit în zilele noastre, deoarece el și slujitorii lui se deghizează în îngeri de lumină (2 Corinteni 11.14-15)! Apostolul Pavel putea să scrie: »Căci nu suntem în neștiință de planurile lui« (2 Corinteni 2.11). El se poate deghiza în înger de lumină. Dar intenția lui, puterea și furia lui, cu care încearcă să-și realizeze planurile, rămân aceleași, până când va fi aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 20.10).

Este probabil bine, să urmărim cum este prezentat diavolul în epistole. Pavel scrie credincioșilor din Roma: »Doresc să fiți înțelepți în ce privește binele, și proști în ce privește răul. Dumnezeuul păcii va zdrobi în curând pe satana sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi! Amin.« (Romani 16.19b,20). Nu este aceasta suficient pentru cei care au învățat, că în om nu locuiește nimic bun, dar cel credincios a murit împreună cu Hristos (Romani 3.12; 7.18; 6.8)? Din păcate nu au rămas la aceasta, așa că mai târziu au disprețuit pe credincioșii simpli, deoarece ei, așa cum spun ei, nu au cunoscut adâncimile

satanei (Apocalipsa 2.24). Apostolul Ioan a trebuit să numească profetic biserica romană ca fiind o curvă, care era beată de sângele sfinților și a devenit »un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte« (Apocalipsa 18.2,24; 17.2-6)!

Corinteni, care erau firești („sarkikos”), deoarece acordau valoare mare înțelepciunii și oratoriei umane (1 Corinteni 3.3; 2.5), sunt atenționați cu privire la ispitele diavolului, care ia înfățișarea unui înger de lumină (2 Corinteni 2.10 și următoarele): »Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Hristos« (2 Corinteni 11.3,14-14; 12.7).

Credincioșilor din Efes, cărora le-au fost descoperite hotărârile lui Dumnezeu și acum erau deja așezați în Hristos în locurile cerești (Efeseni 1.3-5; 2.2-6), li se aduce aminte de salvarea lor din domeniul căpeteniilor puterii văzduhului. Dar după aceea sunt atenționați cu privire la viclenia lui, care vrea să le conteste posesiunea locurilor cerești și pentru a i se putea împotrivi aveau nevoie de toată armătura lui Dumnezeu (Efeseni 6.10-18).

În epistola către Coloseni, în care Hristos le este prezentat ca Cel Înviat, în toată slava Sa și cu toată valoarea lucrării Sale (Coloseni 1.13-22), găsim în scurte cuvinte victoria deplină asupra satanei (Coloseni 2.15).

În prima epistolă către Tesaloniceni vedem că satana împiedică pe Pavel să viziteze pe acești credincioși tineri, că să le dea învățătură (1 Tesaloniceni 2.18). În a doua scrisoare, care vorbește de marea decădere după răpirea Bisericii, găsim descrierea îngrozitoare a puterii lui viitoare pe pământ, după ce ceea ce-l împiedeca a fost luat dinaintea lui (2 Tesaloniceni 2.9).

În prima epistolă către Timotei vedem, că pentru un bătrân există pericolul să cadă în cursa diavolului (1 Timotei 3.6,7). Dar găsim aici totodată, că autoritatea apostolică folosește puterea satanei, ca să disciplineze pe aceia care au eșuat de la adevărul lui Dumnezeu (1 Timotei 1.20). În a doua epistolă către Timotei vedem posibilitatea de reabilitare (2 Timotei 2.26).

Epistola către Evrei îl prezintă pe diavolul, ca pe acela care are puterea morții, prin care toți sunt supuși robiei ei. Dar el a fost nimicit prin moartea Mântuitorului (Evrei 2.14,15).

În epistola lui Iacov el este dușmanul învins (Iacov 4.7); 5.8,9). În prima epistolă a lui Petru I-am văzut ca un leu care răcnește, care caută să înghită pelerinii din pustie. În cartea Apocalipsei îl găsim atât ca satana, cât și ca diavolul, în toată lucrarea lui în Adunare, în lume și față de Israel în ultimele zile. În cele din urmă va fi aruncat din cer pe pământ, după aceea va fi legat în adânc, în timpul împărăției de o mie de ani, iar în final va fi aruncat în iazul cu foc, ca să fie chinuit zi și noapte, toată veșnicia, ca plată pentru lucrarea lui (Apocalipsa 2.9,10,13; 2.24; 3.9; 12.9,12; 20.2,7,10).

Chiar dacă diavolul se arată ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită, – credința știe, că el este un dușman învins. Suntem îndreptățiți să ne împotrivism lui, așa cum spune și Iacov (Iacov 4.7). Numele Aceluia care l-a învins, este suficient să-l pună pe fugă. Dacă ne

bazăm pe puterea proprie și ne încredem în înțelepciunea și neprihănirea proprie, vom fi fără putere. Atunci înfrângerea este sigură, așa cum știa și Petru din propria experiență tristă. Puterea noastră este Hristos. Puterea Lui devine desăvârșită în slăbiciune (2 Corinteni 12.9) și harul Lui ne este suficient. De aceea trebuie să ne împotrivim diavolului tari în credință.

„A se împotrivi” nu înseamnă a ataca, ci a se apăra. În pustie nu atacăm. Și acest cuvânt este sub forma de poruncă a aoristului. Porunca spune deci, ca noi să ne caracterizăm prin aceea, că ne împotrivim diavolului. Cuvântul grecesc pentru „tari” („stereos”) se mai întâlnește și în locurile din 2 Timotei 2.19 și Evrei 5.12,14. Din aceste locuri rezultă, că pe lângă „nemișcat” mai înseamnă și „tare”, „puternic”. Deci noi trebuie să fim tari și puternici din punct de vedere spiritual, ca să putem rezista în luptă, fără să suferim înfrângere.

Dar se spune în continuare: »tari în (sau: prin) credință«. Noi trebuie să păstrăm cu tărie adevărul descoperit al lui Dumnezeu. Dacă nu facem aceasta, nu vom putea rămâne în picioare. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este tăria mea, pe ce voi putea atunci să mă mai reazim? Se pare că în zilele noastre și gândurile celor credincioși sunt umplute cu idei științifice, etc. Urmarea este, că credința este subminată. Dacă avem o descoperire inspirată a lui Dumnezeu, atunci este clar, că Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi desființat, așa cum a spus Domnul Isus (Ioan 10.35). Ea nu poate fi nici adaptată la ceea ce îi place omului. Cine face aceasta, neagă că ea este o descoperire. Realitățile nu pot fi niciodată în contradicție cu descoperirea lui Dumnezeu Cel atotștiutor. Dar concluziile, care se trag din realități, își au originea la oamenii cu mintea întunecată. Acolo unde acestea se abat de la Cuvânt, sunt greșite! În zilele noastre se pare că cuvintele învățaților, sau celor aparent învățați, par să aibă mai multă valoare decât cuvintele Bibliei. Se încearcă să se schimbe cuvintele Bibliei în așa fel, ca să fie în concordanță cu cuvintele oamenilor. Dar „descoperirea” nu poate fi niciodată adusă în concordanță cu părerile și concluziile oamenilor.

Domnul Isus a răspuns totdeauna satanei cu cuvintele: »Este scris!« (Matei 4) El a citat mereu din cartea Deuteronom, carte criticată cel mai mult de criticii Bibliei și al cărei caracter sfânt este contestat vehement. Dar fiecare citat din această carte a fost suficient să reducă la tăcere pe satana. Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, este totdeauna singura armă de atac și cea mai eficientă armă de apărare împotriva diavolului (Efeseni 6.17). Cine a renunțat la el, este inevitabil pierdut.

Desigur, în versetul nostru este inclusă energia spirituală, care se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, deci credința personală, în expresia »credință«, care exprimă adevărul descoperit. Eu nu sunt tare în credință, dacă nu este așa.

Este remarcabil, că apostolul Petru scrie textual: »prin aceleași suferințe«. Eu cred că el vrea să spună, că suferințele cauzate de prigoană nu sunt singurele suferințe. Noi suntem înclinați, să privim suferințele noastre ca fiind cele mai grele. Dar sunt mai multe suferințe, și probabil acestea sunt mult mai grele decât ale noastre (Evrei 12.6). Dar în suferințele din pricina Numelui Domnului Isus, deci prin prigoane, putem ști că noi nu suntem singuri. Este partea întregii frățietăți de aici de pe pământ. Ei toți au aceeași legătură cu Dumnezeu și poartă, ca și noi, numele prețios de „creștin”, care ne leagă de Fiul lui Dumnezeu. În felul acesta ei au parte de dușmănia satanei împotriva lui Hristos (Ioan 16.33; 2 Timotei 3.12; 1 Corinteni 10.13). Ce

mângâiere, că în suferințe nu suntem singuri, ci suntem legați împreună cu toată frățietatea (1 Petru 2.17) – cu toți copiii lui Dumnezeu de pe întreg pământul.

Vers. 10-11

1 Petru 5.10,11: Dumnezeu oricărui har, care va chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii. A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.

Adversarul nostru poate să fie tare și puternic, și poate să dea târcoale ca un leu care răcnește, dar Dumnezeu este pentru noi. El este Dumnezeu harului! Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? (2 Corinteni 1.3; Iacov 1.17; Romani 8.31; Romani 15.5) Aceasta este încrederea creștinului. Harul este începutul și temelia mântuirii noastre, și el ne ține desăvârșiți (1 Petru 1.10; 3.7; 1.2,13). El este temelia și scopul oricărei lucrări (1 Petru 4.10). Nu există har în afara lui Dumnezeu (2 Corinteni 9.8)! El este Dumnezeu harului: »Harul și adevărul a venit prin Isus Hristos« (Ioan 1.17). Dar aceasta înseamnă și că harul este prezent pentru toate împrejurările noastre (Evrei 4.16).

După descrierea tuturor pericolelor de pe cale, a puterii și mâniei satanei, ne-am aștepta la o rugăciune pentru ajutor și pază. Dar apostolul a cunoscut pe Dumnezeu așa cum El a fost descoperit în Domnul Isus, în lucrarea de mântuire săvârșită de El, și în învierea Sa. De aceea el a putut să-și înceapă scrisoarea cu siguranța că noi toți, oricât de slabi am fi, vom fi păziți pentru mântuirea care va fi descoperită în zilele din urmă (1 Petru 1.5). După ce a tratat toate pericolele, toată slăbiciunea noastră și puterea și mânia mare a dușmanului nostru, el este încă pe deplin sigur, că noi vom ajunge la ceea ce Dumnezeu ne-a pregătit (Psalmul 84.7). Ca și apostolul Pavel, el a știut, că Cel ce a început în noi o lucrare bună, o va desăvârși până în ziua lui Isus Hristos (Filipeni 1.6). »Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea« (Filipeni 2.12)!

Ce expresie minunată: »Dumnezeu oricărui har«! Ce puțin înțelegem noi de multe ori, ce este harul, și cât de mare este harul lui Dumnezeu! Harul are ca premiză faptul că noi suntem păcătoși. Dacă noi nu am fi fost păcătoși, atunci nu am fi avut nevoie de har, ci de neprihănire. Dar Dumnezeu a știut, ce vom deveni noi, da, El a cunoscut fiecare gând, pe care îl avem noi, fiecare cuvânt, pe care îl spunem, și fiecare faptă, pe care o vom face, căci El este Atotștiutorul. »Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul.« – »De departe îmi pătrunzi gândul« (Psalmul 139). – »Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit« (Isaia 46.10). El ne cunoaște, și ne-a cunoscut din veșnicie, mai bine decât ne vom cunoaște noi vreodată pe pământ. El ne cunoaște mai bine chiar decât ne cunoaște satana. Și cu toate acestea a vrut să ne salveze, să ne facă copii ai Lui și să ne ducă împreună cu Domnul Isus în Casa Tatălui. Și aceasta, cu toate că a știut ce este necesar pentru realizarea acestui țel! El a trebuit nu numai să dea la moarte pe Fiul Său, ci El a știut cine vom fi noi și de ce vom avea nevoie pe calea spre veșnicie. Dacă ne gândim la aceasta în inimile noastre, primim o imagine slabă despre ce este harul. Atunci vom ști și că noi suntem siguri, dacă ne vom încrede pe deplin în El.

Dacă Dumnezeu oricărui har ne-a chemat la slava Sa veșnică, atunci știm, că vom ajunge

acolo (1 Tesaloniceni 2.12; 2 Tesaloniceni 2.14), și aceasta cu atât mai mult, cu cât știm că această chemare este în Hristos Isus (Efeseni 1.3-5). Să fie oare posibil, ca El să nu intre în slavă? Dar El este deja acolo (Efeseni 1.19-23)! Deci atunci este sigur și pentru noi.

Dar aceasta nu este totul. Slava lui Dumnezeu a fost descoperită în Hristos. Dumnezeu în dumnezeirea Sa absolută locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, și niciodată nu L-a văzut vreun om, și nici nu poate să-L vadă (1 Timotei 6.16). Dumnezeu a fost descoperit în Hristos, și în felul acesta El este punctul central al slavei divine, căci numai în El se poate ea vedea. Deci cine este în Hristos, este în slavă, în măsura în care ea a fost descoperită. Aceasta este deja acum așa, dar va fi pe deplin văzută abia atunci când El va descoperi pe deplin slava Sa, și noi vom fi cu trup și suflet la El, acolo unde totul Îl descoperă pe El.

Ce minunat este să vezi slava veșnică a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos și să te gândești că tot ce strălucește din punct de vedere moral din Dumnezeu, prezentarea desăvârșită a slavei morale se vede în Hristos (Evrei 1.3)! Dumnezeu revelat în tot ce este El! Noi ne găsim în această revelație și suntem capabili să rămânem în ea (Coloseni 1.12). Este posibil ca omul să rămână în prezența slavei lui Dumnezeu!

Noi am fost chemați deja la această slavă (1 Petru 1.2,15). Aici nu este chemarea dorinței lui Dumnezeu, ci este chemarea voinței Sale, căreia nimeni nu i se poate împotrivi (Romani 8.30). Așa cum Petru vede lucrurile, noi vom intra în slavă abia în viitor, căci el ne vede acolo unde este trupul nostru, adică pe pământ, într-o lume care este dușmană față de Dumnezeu, care a lepădat pe Hristos. Scrisorile lui sunt adevărate scrisori ale pustiei. Pe moment, el nu merge mai departe de mântuirea sufletului (1 Petru 1.9).

Și cu toate acestea vedem, că aici la sfârșitul scrisorii sale merge mai departe decât în vorbirea sa din Faptele apostolilor, și chiar mai departe decât conținutul scrisorii sale. Este adevărat, că începutul scrisorii sale are o asemănare mare cu începutul scrisorii către Efeseni (1 Petru 1.3), dar el nu merge mai departe de învierea lui Hristos, în timp ce apostolul Pavel Îl vede pe Hristos în cer. Drept urmare, Petru ne vede aici pe pământ, în timp ce apostolul Pavel ne vede în Hristos în locurile cerești (Efeseni 2.6). Dar în timp ce Petru pe parcursul întregii scrisori ne îndreaptă privirea spre slava viitoare a Domnului aici pe pământ (1 Petru 1.4,5,7,13; 4.13; 5.1,4), adică în Împărăție, el ne prezintă aici slava veșnică. Aceasta merge mult mai departe decât Împărăția de o mie de ani, căci ea este în cer și în veșnicie! Deci aici îl urmează pe apostolul Pavel, cu toate că nu se ridică la aceeași înălțime. El nu vorbește de unirea trupului lui Hristos (Adunarea) cu Capul lui, ca și Cap peste toate lucrurile din cer și de pe pământ (Efeseni 1.20-23; Coloseni 1.18-20). Lui Pavel i-a fost dăruit să descopere hotărârile veșnice și nemărginite ale lui Dumnezeu. Dar amândoi au fost călăuziți de Duhul Sfânt, să prezinte izvorul tuturor binecuvântărilor: Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus, Dumnezeul oricărui har!

Putem să vedem aici înțelepciunea Duhului Sfânt. Am văzut în primul verset (1 Petru 1.1), că scrisoarea a fost adresată credincioșilor aflați în ținuturi unde apostolul Pavel a lucrat mult și unde el a trimis unele din scrisorile lui. Deoarece Petru prezintă, potrivit cu înțelepciunea lui Dumnezeu, un alt aspect al adevărului, se putea ușor întâmpla, ca la destinatarii scrisorii să apară gândul, că el respingea învățătura apostolului Pavel. El era apostolul circumciziei și de

aceea posedă autoritate apostolică și (pe drept) un nume mai mare în rândul credincioșilor iudei, cărora le era adresată scrisoarea. În acest verset el recunoaște învățătura apostolului Pavel ca adevăr divin. El o confirmă și prin aceea, că el numește cu cinste pe Silvan, cunoscutul însoțitor al lui Pavel în călătoriile lui, și îl include în alcătuirea scrisorii și (probabil) în aducerea ei. Dumnezeu oricărui har este adevărata siguranță pentru tot ce ar putea să ne facă creaturile, fie ei oameni, ori satana, și aceasta cu atât mai mult cu cât El ca Tată veghează necurmat asupra noastră (1 Petru 1.13-17).

Într-adevăr, noi trebuie să suferim, cât timp vom fi pe pământ (1 Petru 1.6). Noi suntem uniți cu Hristos cel lepădat de lume. Noi nu am primit încă mântuirea trupurilor noastre (Romani 8.23). Există pericolul, ca destinatarii acestei scrisori, ca iudei de odinioară, să uite acestea. Era în foarte mare opoziție cu concepția lor iudaică de altă dată, care vedea pe Mesia numai ca pe marele Biruitor asupra tuturor dușmanilor Lui pământești. Noi trebuie să luăm parte la suferințele Lui pentru dreptate, adevăr și dragoste (Romani 8.17). Noi trebuie să suferim și pentru Numele Lui. Dar este numai pentru scurt timp; după aceea urmează slava (Evrei 10.32-39; 2 Corinteni 4.17).

Prin forma timpului la care stă verbul »veți suferi« (participiu aorist), apostolul exprimă, că el vede suferințele ca trecute. El însuși, Dumnezeu oricărui har, va desăvârși, va întări, va da putere și va face neclintiți. Cuvântul grecesc pentru „a desăvârși” se folosește și pentru repararea plaselor de prins pește (Matei 4.21; Marcu 1.19). În 1 Corinteni 1.10 este tradus prin »uniți în chip desăvârșit«, în Galateni 6.1 prin »a ridica«; vezi și 1 Tesaloniceni 3.10. Din aceasta rezultă, că înseamnă: „a pune în ordine, a restaura, a face desăvârșit, în așa fel că nu mai lipsește nimic”. – Cuvântul pentru „a întări” (2 Tesaloniceni 2.17) aparține aceleiași familii ca și „tari” din versetul 9. Înseamnă deci: „a face să fie tare”. – „A face neclintit”, înseamnă a așeza pe un fundament tare, așa că nu mai putem cădea. Dacă credem că ne scufundăm, vom simți imediat stânca care este sub noi.

Petru însuși a experimentat în împrejurări lipsite de speranță, că era adevărat ce scria: când Domnul era sub puterea dușmanilor și a fost omorât, iar el însuși s-a lepădat cu jurământ de El. Ce mângâiere a adus destinatarii scrisorii aceste cuvinte încurajatoare, în împrejurările lor grele și periculoase! Și nu sunt ele și pentru noi tot așa? Nu sunt dorințe, ci asigurări, că Dumnezeu va face așa. Să le primim în deplina lor valoare, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu însuși!

El va restaura pe aceia care nu au nimic în ei înșiși și sunt plini de lipsuri, îi va pregăti în chip desăvârșit. El va întări pe cei care nu au nici cea mai mică putere și a căror singură salvare este să se sprijine pe brațul Lui puternic, și care totuși sunt proști, încercând mereu să se încreadă în sine și să meargă pe cale în propria putere. El îi va face neclintiți, așa că ei vor sta tari în credință împotriva dușmanului. El va așeza pe stâncă pe aceia care nu au nimic și nu au niciun fundament!

Să nu ne unim noi cu apostolul în această cântare de laudă! »A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.«

În limba greacă lipsește verbul „să fie”. Este probabil din cauză că este posibilă folosirea

verbului „a fi” atât sub forma „să fie” cât și sub forma „este”? Deoarece Dumnezeu *are* toată puterea, noi suntem siguri că El va face cele spuse în versetul 10. Dar credinciosul care Îl adoră și în atotputernicia Lui, dorește ca toate acestea să devină vizibile pe deplin până în veșnicie! Cuvântul grecesc pentru „putere” („kratos”) înseamnă putere în legătură cu tăria. De aceea este tradus și cu „tăria”. În Noul Testament se mai întâlnește și în Luca 1.51; Faptele apostolilor 19.20; Efeseni 1.19; 6.10; Coloseni 1.11; 1 Timotei 6.16; Evrei 2.14; 1 Petru 4.11; 5.11; Iuda 25; Apocalipsa 1.6; 5.13. În Evrei 2.14 este puterea diavolului, în toate celelalte locuri este puterea lui Dumnezeu sau a Domnului Isus.

Cea mai mare parte a manuscriselor au: »A Lui să fie *slava și puterea*, etc.« Unele (și printre ele și Codex Vaticanus și Codex Alexandrinus) nu conțin cuvintele tipărite cursiv. Cu toate că acele manuscrise care le omit sunt puține la număr, s-ar putea spune, ținând seama de context, că au dreptate. Cu privire la prima parte a frazei se potrivește „puterea”, care ar înfăptui acestea, dar „slava” nu se potrivește așa de bine. Este ușor de înțeles, că aceste cuvinte au fost adăugate mai târziu, deoarece ele se întâlnesc în diverse alte doxologii (cântări de laudă adresate lui Dumnezeu – 1 Timotei 6.16; Iuda 25; Apocalipsa 1.6) împreună cu „puterea sau tăria” (1 Petru 4.11).

Vers. 12-14

1 Petru 5.12,14: V-am scris aceste puține rânduri prin Silvan, care cred că este un frate credincios, ca să vă sfătuiesc și să vă adevăresc că adevăratul har al lui Dumnezeu este harul acesta, de care v-ați alipit. Biserica aleasă cu voi, care este în Babilon, vă trimite sănătate. Tot așa și Marcu, fiul meu. Spuneți-vă sănătate unii altora cu o sărutare de dragoste. Pacea să fie cu voi toți care sunteți în Hristos! Amin.

Aproape în general se presupune că numitul Silvan este identic cu cel numit în alte locuri (2 Corinteni 1.19; 1 Tesaloniceni 1.1; 2 Tesaloniceni 1.1), cu excepția lui Sila din Faptele apostolilor 15; 16; 17 și 18. Pentru aceasta există motive bine întemeiate. În Scriptură nu se obișnuiește să se dea unei a doua persoane același nume fără să se numească anumite caracteristici ale ei, dacă prima persoană este bine cunoscută (Ioan 14.22); și acest Silvan sau Sila era bine cunoscut. Inițial a venit din Ierusalim și era un conducător între frați (Faptele apostolilor 15.22). Petru l-a cunoscut foarte bine din timpul acela. Mai târziu el a însoțit pe apostolul Pavel în călătoriile lui, chiar și în ținuturile unde apostolul Petru și-a trimis scrisoarea (Faptele apostolilor 15-18). Deci destinatarii scrisorii îl cunoșteau. Cuvintele lui Petru dau impresia că mult timp el nu a văzut pe Silvan. El îl numește un „frate credincios, *așa cum cred eu*”. El arată impresia lui, dar cu o anumită rezervă.

Petru se folosește de acest Silvan, ca să ducă scrisoarea și probabil ca s-o scrie. Cuvântul poate avea ambele înțelesuri. Dar din recomandarea „un frate credincios” se poate deduce cu certitudine, că el a dus scrisoarea. Compară 1 Corinteni 16.10-11; 2 Corinteni 8.23; Filipeni 2.25; Coloseni 4.7-10; Efeseni 6.21.

Vedem în aceasta înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și armonia bună și plăcută care era între apostoli. Odinioară Petru a fost foarte necredincios cu privire la adevărul despre libertatea în Hristos – atât față de cei dintre națiuni, cât și față de iudei – pe care el l-a

cunoscut bine, și pe care l-a apărat (Galateni 2.11-17) Faptele apostolilor 10; 11; 15). Pavel, mai tânăr și venit mai târziu, l-a muștrat public din cauza aceasta. Vedem însă, că Petru, fără nici-un fel de ură ascunsă, îl numește »prea iubitul nostru frate Pavel«. El recunoaște scrisorile lui Pavel ca „scripturi”, adică ca Cuvânt al lui Dumnezeu (2 Petru 3.15-16). Petru scrie aici la credincioșii aflați în ținuturile în care Pavel a predicat Evanghelia deplină a harului, o scrisoare în care pune tot accentul pe »adevăratul har al lui Dumnezeu, ... de care v-ați alipit«. Se unește în privința aceasta cu Silvan, cunoscutul lucrător împreună cu Pavel, care cu siguranță și el le-a vestit harul. Prin aceasta el recunoaște pe deplin, că ceea ce a predicat Pavel sunt gândurile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a vrut ca cei care erau »plini de râvnă pentru Lege« (Faptele apostolilor 21.17-24) să poată folosi pe Petru ca atu împotriva lui Pavel. De aceea îl pune pe Petru, apostolul circumciziei, un stâlp între credincioșii dintre iudei (Galateni 2.7-9), să scrie în mod deosebit despre har! Mult mai concret decât oricare alt scriitor al Cuvântului lui Dumnezeu. Este o scrisoare scurtă, dar ea este scrisă ca să atenționeze și să confirme, că »adevăratul har al lui Dumnezeu este acela în care voi stați«! În unele manuscrise stă scris: „în care voi *trebuie* să stați”. Dacă aceasta este corect, atunci accentul s-ar pune mult mai pregnant. Vedem aici iarăși pe bătrânul Petru, care în Ierusalim a apărat cu multă înflăcărare același adevăr, când a fost atacat (Faptele apostolilor 15.11).

Cât de potrivit a fost Silvan ca să aducă această scrisoare despre suferințe! Cu spatele rănit de loviturile de nuiete și picioarele zdrobite în butuci a stat împreună cu Pavel în închisoarea din Filipi și a cântat cântări de laudă (Faptele apostolilor 16.23). El a știut ce înseamnă să suferi pentru neprihănire și pentru Numele Domnului. Putea să aibă compasiune cu frații.

Versetele 13 și 14, așa cum sunt ele de simple, au fost prilejul multor comentarii și presupuneri – da, putem liniștiți să spunem fantezii. Motivul este că chiar de la început a existat năzuința să se dea bisericii din Roma un rol conducător, sau mai corect spus, ea însăși să-și asume rolul de episcop („supraveghetor”). În acest scop s-a răspândit mai întâi zvonul, că Petru a fost 25 de ani episcop de Roma. L-au ales pe Petru, pentru că s-a presupus că Domnul i-a dat autoritatea supremă în Adunare (Matei 16.19). Superstiția și necredința sunt totdeauna proaste. În Matei 16 nu este vorba de Adunare, ci de Împărăția cerurilor. Puterea de a lega și a dezlega a dat-o Domnul celor doi sau trei care sunt adunați în Numele Lui (Matei 18.18). În afară de aceasta, Scriptura spune categoric, că slujba lui Petru și a celorlalți apostoli se va sfârși, nu numai cu privire la persoane, ci și în ceea ce privește caracterul ei (Ioan 15.26; 21.19; 14.17), în timp ce slujba apostolului Pavel va continua să existe. Cei doisprezece au mărturisit despre viața Domnului pe pământ, și despre învierea Lui. De aceea a trebuit ca ei să fi fost de la început cu Domnul (Faptele apostolilor 1.22; Ioan 15.27). În afară de aceasta lucrarea lor era pentru cei aflați sub circumcizie, pentru iudei (Galateni 2.8-9). De aceea după Faptele apostolilor 15, unde poziția credincioșilor dintre națiuni față de Lege este definită (2 Corinteni 3.3-18), practic nu-i mai găsim numiți. Toate epistolele, care tratează adevărata poziție creștină și Adunarea în rânduirea ei, sunt scrise de Pavel. Nici Petru, nici Iacov și nici Ioan nu scriu despre Adunare. Ei văd pe cei credincioși ca o parte a celor douăsprezece seminiții (Iacov), ca credincioși împreună, care împreună constituie frățietatea (Petru), sau ca familie a lui Dumnezeu (Ioan), dar niciodată ca trup al lui Hristos, și nicidecum ca și Casă a lui Dumnezeu, cu excepția caracterului deosebit, sub care l-am văzut în 1 Petru 2. Scriptura nu dă nici cel mai mic indiciu, că Petru ar fi fost vreodată în Roma. Dimpotrivă, ea oferă argumente puternice pentru acceptarea contrariului. În primul rând lucrarea lui de

apostol al circumciziei era acolo unde erau cei mai mulți iudei, și aceasta nu era în Roma. Apoi, epistola către Romani dovedește că el nu a predicat Evanghelia în Roma. Numele lui nici nu este măcar amintit în această epistolă, și nici măcar în urările transmise acestor credincioși. Tot așa de puțin găsim numele lui în Faptele apostolilor în capitolele referitoare la Roma și în epistolele pe care Pavel le-a scris din Roma. Și în ultima scrisoare, pe care Pavel a scris-o din Roma cu puțin timp înainte de martiriul său (2 Timotei), Petru nu este numit, cu toate că tradiția spune că Pavel și Petru au murit moartea de martir aproximativ în același timp în Roma. Dacă Petru ar fi fost în Roma, atunci puținele cuvinte dezonorante »toți m-au părăsit« (2 Timotei 4.16) ar fi fost valabile și cu privire la Petru. Dar aceasta nu putem s-o acceptăm cu privire la el.

Dar și cuvintele, pe care Petru le scrie aici, sunt o mărturie puternică împotriva afirmațiilor amintite. Din scrisoare rezultă clar, că ea a fost scrisă târziu. Aceasta dovedește că Petru nu a fost în Roma, ci în Babilon. Acest fapt face totodată improbabil ca Petru să fi fost mai târziu la Roma. Este clar că se încearcă să se elimine această mărturie. În felul acesta s-a ajuns să se afirme că prin „Babilon” se înțelege Roma. Aceasta are o aparență de adevăr, deoarece în descrierile *profetice* de mai târziu ale bisericii viitoare decăzute și a judecății lui Dumnezeu asupra ei, biserica romană este numită curvă, Babilonul cel mare (Apocalipsa 14.8; 17.5).

Nu există nici o dovadă pentru afirmația că în vorbirea codificată a creștinilor de la început, Roma ar fi fost numită „Babilon”. În primul rând, în tot Noul Testament, cu excepția cărții profetice Apocalipsa, Roma este numită cu numele ei propriu. În al doilea rând, nu era niciun motiv să fie numită altfel, căci în timpul acela nu existau prigoane din partea regimului de la Roma. Acestea au început mult mai târziu. Chiar și prigoana din timpul lui Nero nu a trecut peste granițele Romei. În afară de aceasta, nu au numit ca motiv faptul că ei erau creștini, ci că ei au dat foc Romei. De la o scrisoare așa de simplă și intimă, în care faptele sunt numite pe nume (chiar și localitățile unde locuiau destinatarii) nu se așteaptă o astfel de vorbire simbolică.

Ținuturile Babilonului și cetatea cu același nume, cunoscute din Scriptură, cu siguranță se aflau în acel timp într-o stare de decădere. Dar Babilonul era foarte populat, și în mod deosebit de iudei. Chiar secole după aceea era cunoscut prin renumele școli rabinice, al căror Talmud (o colecție de prelegeri ale unor rabini cunoscuți cu privire la comentarii la Vechiul Testament), în număr mare de volume, ne oferă aceste dovezi. Este ușor de înțeles, că apostolul iudeilor voia să vestească Evanghelia acestei mulțimi de iudei. În ziua cincizecimii (Rusalii) unii dintre ei au fost în Ierusalim și au auzit-o acolo (Faptele apostolilor 2).

Petru transmite urările „cele alese împreună cu ei” din Babilon. Este clar, că este vorba de soția lui Petru. Scriptura ne spune, că Petru a luat-o cu el în călătoriile sale (1 Corinteni 9.5).

Într-o scrisoare în care credincioșii sunt văzuți și li se adresează ca fiind caracterizați de alegere (1 Petru 1.2), și în care femeile credincioase sunt numite în mod deosebit »moștenitoare împreună cu voi a harului vieții« (1 Petru 3.7), această denumire nu este ceva deosebit. Presupunerea că aici este vorba de Adunarea locală, după părerea mea este lipsită de orice fundament. Eu cred, că ea se bazează pe aceeași dorință, pe care am văzut-o la Babilon: să introducă Roma. Dar așa cum am spus, Petru nu tratează tema Adunării, ci el

vede pe cei credincioși ca străini, care împreună constituie frățietatea. Dar nici aceasta nu este posibil, căci el nu limitează frățietatea la o localitate. Ar fi foarte ciudat să numească totodată pe fratele Marcu. Niciunde nu găsim că se vorbește despre o Adunare în Babilon. Compară epistola a doua a lui Ioan versetele 1 și 13 (2 Ioan 1,13).

Cât de minunat este să vedem în ce mod plăcut vorbește Petru despre Marcu. Cu siguranță l-a cunoscut în anii tinereții (Faptele apostolilor 12.12) și a fost tatăl lui spiritual. Scriptura redă mai multe exemple despre relațiile tată-fiu între cei credincioși. Ne gândim numai la Pavel și Timotei, la Tit și la Filimon (1 Corinteni 4.17; Galateni 4.19; 1 Timotei 1.2; 2 Timotei 1.2; 2.1; Tit 1.3; Filimon 10). Tot așa vedem aici din partea lui Petru dragoste părintească și influență părintească, așa cum a fost la Pavel cu privire la Timotei și Tit. Pe de altă parte este dependența copilărească. Cât de frumos este să vezi o astfel de relație spirituală între credincioșii bătrâni și tineri! Petru numește pe Silvan »fratele credincios«; în aceasta vedem mai mult aspectul egalității, și nu al filiațiunii.

Vedem casa mamei lui Marcu că era punctul central spiritual al credincioșilor din Ierusalim (Faptele apostolilor 12.12). Murise probabil tatăl lui? Marcu era nepotul lui Barnaba (Coloseni 4.10). Aceasta explică probabil de ce Pavel și Barnaba l-au luat în prima lor călătorie misionară (Faptele apostolilor 13.13). Dar greutățile au fost prea mari pentru credința lui Marcu. Legăturile familiare au pricinuit multe greutăți în relațiile spirituale. Se pare că ele au avut influență și asupra lui Barnaba (Faptele apostolilor 15.37), cu toate că Scriptura a considerat necesar să ne spună că numele lui înseamnă „fiul mângâierii” și că el »era un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință« (Faptele apostolilor 11.24). Urmarea pentru Barnaba a fost, că el a fost exclus de la lucrarea mare, pe care Domnul a vrut s-o înfăptuiască prin Pavel. Numele lui nu mai este numit în această privință.

Din fericire Ioan-Marcu s-a maturizat spiritual. El a recâștigat încrederea lui Pavel, așa că acesta l-a putut iarăși recomanda (Coloseni 4.10). La sfârșitul vieții sale, el spune că Marcu îi este de folos în lucrare (2 Timotei 4.11). Aici în epistola lui Petru îl găsim la prietenul lui părintesc și la soția lui, cu siguranță ca să le ajute la bătrânețea lor în călătoria lungă într-o țară străină. Mai târziu, Duhul Sfânt îl folosește să scrie evanghelia după Marcu, în care vedem pe Domnul ca Slujitorul credincios. Este remarcabil, să găsim aici împreună pe Marcu și Sila (Silvan), care amândoi au luat parte la conflictul dintre Pavel și Barnaba.

Ca și Pavel, Petru spune credincioșilor să se sărute (Romani 16.16). Dar el vorbește despre un sărut al dragostei, în timp ce Pavel scrie despre o sărutare sfântă (1 Corinteni 16.20; 2 Corinteni 13.12; 1 Tesaloniceni 5.26). Ambele sunt importante! Trebuie să fie o sărutare de dragoste. Dar noi știm cum firea pământească a degradat noțiunea de dragoste. De aceea Pavel scrie, ca sărutul credincioșilor să fie sfânt. Petru folosește cuvântul pentru dragostea divină („agape”), pe care zadarnic îl căutăm în cărțile Greciei antice, dar pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl folosește cu predilecție. Am văzut în 1 Petru 4.8 că această dragoste își are originea în Dumnezeu și de aceea nu poate să fie lipsită de sfințenie.

Cât de nedemne sunt certurile și duhul de partidă dintre credincioși. Cât de scumpă este ultima dorință, ca toți, câți suntem în Hristos, să avem pace (Ioan 20.20). Noi avem pace pentru conștiința noastră, privind la Mielul sacrificat. Pacea lui Dumnezeu o avem dacă

înfăptuim în inimile noastre ce ne spun versetele 10 și 11.

Traducere: Ion Simionescu